

MARISKA MESÉL

NEGYVENHAT EREDETI RAJZZAL

**IRTA
PÓSA LAJOS**

**BUDAPEST
A MAGYAR KERESKEDELMI KÖZLÖNY HIRLAP-
ÉS KÖNYVKIADÓ-VÁLLALAT KIADÁSA**

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2013
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5292-80-4 (online)
MEK-11649

TARTALOM

IMÁDSÁG
MAGYAR VAGYOK!...
KATONÁSDI
MASIROZNAK A KATONÁK
VIRÁGOS KERT
ZUGÓ PATAKON...
KERTEM ALATT, A KAPUBAN...
ILONKA ÉS A GÓLYAMADÁR
A SZENTJÁNOS-BOGÁR
KIS NYULACSKA
AZ ERDŐBEN
FOGOLY MADÁRKA
A KIS BÁRÁNY
FECSKÉMHEZ
KIS MADARAM...
PISTA KUTYÁJA
BÉKA ÉS A GÓLYA
IMÁDSÁG
HÁROM VADÁSZ
EGY KIS SZUNYOG
CSIGA-BIGA
ESTE
ESTE... REGGEL...
BETEG BABA
HAVAZÓDÁS
A BAZÁRBAN
ELESETT!...
ÉJI ZENE
VESSZÓPARIPÁN
KIS SZAKÁCSNÉ
ROSSZ ELEMÉR
A SZEKERES
ELDORÁDÓ
LENKE ÉS PALKÓ
A KIS VÁNDOR
VITÉZ FERI
BUVÓCSKA
SZEMBEKÖTŐSDI
AZ ISKOLA
RÓZSI
BÁBU-TEMETÉS
EGY NÓTA
A SZÁMOLÁS
LÁRMA-CSITITÓ
VÁSÁRFIA
LEVÉL
A KIS GÖMBÖC
A KIJÁTSZOTT RÓKA
AZ ARANYSZÖRŰ BÁRÁNY
A PÁKOSZ MACSKA
AZ EGÉR
BODRI KUTYA
CSÁKÓ TEHÉN
A KIS MALAC
A RÓKA
A SZARVASOKRÓL
A MEDVE
AZ ELEFÁNT
AZ INTŐ GYIK
A TEVE

IMÁDSÁG

Mennybéli jó Atyám,
Vigyázz mindig reám!
Ha te nem vagy velem:
Elfog a félelem.
Légy minden utamon
Örök dicső napom!
Sötét vak éjjelen
Ágyamnál légy jelen!

Ragyogd be szívemet,
Erősítsd lelkemet!
Mélység fölé is áll,
Hatalmas nagy király!
Mutasd meg fényedet,
Ha balsors fenyeget.
Ne hagyj magánosan
A vész óráiban.

Emeld föl karodat,
Fenyítsd meg a rosszat,
Óh, védj meg ellene,
Világnak Istene!
Mennybéli jó Atyám,
Vigyázz mindig reám!

MAGYAR VAGYOK!...

Magyar vagyok, magyarnak születtem,
Magyar a nap, mely ragyog felettem!
Ereimben magyar vér foly,
Mely hazámért hévvel lángol; -
Szent hazámért s királyomért,
Örömmel áldozom a vért!

Apám mondja: meg van ezer éve,
Hogy itt omlott a hontszerzők vére!
S beszél annyi csoda dolgot,
Melyre szívem nagyot dobog...
Fölpezsdül szívemnek vére,
Hős Árpádnak emlékére!

Magyar vagyok!... büszkén mondom e szót,
Nincs e néven, nincsen semmi szennyfolt!
Tisztelte ezt a fél világ,
Szétszórt ellen és hős barát,
Ki volt Mátyás, ki Kinizsi,
Török, tatár emlegeti!

Magyar vagyok! s szívemben úgy érzem
Fényesb csillag nem ragyog az égen,
Minő fényes hazám multja,
Habár testvér s ellen dulta...
Szirt volt a népek tengerén,
Hány vész tört meg szilárd élén?

Magyar vagyok!... nem csak mondom, érzem,
Ez én nekem minden büszkeségem!
S hogy ha büszke vagyok erre,
Nem hozok szégyent e névre,
S hogy nevemre méltó legyek,
Megtanít rá a történet!

KATONÁSDI

Aki vitéz legény és nadrágot visel,
Jöjjön ide mellém - hadd fegyverezzem fel!

Harcoló fegyverét mindenki megkapja,
Igazi fegyvertár - anyámnak konyhája.

Itt a kefeseprű, derék egy eszköz ez,
Hősi táboromnak csata-zászlója lesz!

Elő Pista, Béla és te Elemérke,
Pisztoly gyanánt főzőkanál kezetekbe.

S hogy ne legyen panasz - kardotok is legyen,
Egy-két pár kés, villa mindjárt segít ezen.

A tollseprű jó lesz csákótok diszére, -
Tetőtől talpig hát így álltok fegyverbe!

Kinek jó torka van s hatalmas tüdeje,
Az lesz a trombitás - a tölcsért kezébe!

S nem lesz dobos nélkül a bátor hős csapat,
Dob helyett vegyetek - pár bádóg fazekat.

Seregünk disze, a huszárság legyen,
Mely bátran nyargalász - virgonc pálcanyelen.

Most már készen lennénk, teljes csatakészen,
Csapatunknál csak a bajs' hiányzik épen.

Masiroznak a katonák

Masiroznak a katonák -
Álljatok meg! Hopp! Ne tovább!
„Hova mentek?” „A határra,
Vigyázni kell a hazára.”

„A kis Lajkót is vigyétek
Magatokkal, jó vitézek!
Vigyetek el a határra,
Majd vigyázok a hazára!”

VIRÁGOS KERT

Csörgő patak mellett
Keritek egy kertet,
Abba éjjel-nappal
Madár énekelget.
Aranyból, ezüstből
Sűrű lesz a rácsa:
Nem búhat át rajta
Csirke, liba, kácsa.
S ültetek beléje
Liliomot, mályvát,
Rózsát, nefeletset,
Gyöngé majoránnát.
Sétálgatok köztük,
De nagy lesz örömöm!
Tiszta patak-vizzel
Mindennap öntözöm.
Megkérem a napot:
Táplálja, nevelje.
Megkérem az esőt:
Nagyon meg ne verje.
Megkérem a szelet:
Fújjon csak szeliden -
Pártomat fogja majd,
Tudom, a jó Isten.
Az én szép virágim
Szépen kivirulnak,
Jó lesz bokrétának,
Jó lesz koszorúnak.
Kötöm koszoruba,
Kötöm bokrétába,
Édes jó anyámnak
A nevenapjára.
Mosolygó virágok,
Keljetek, keljetek!
Csillogó pillangó
Lengjen felettetek!

ZUGÓ PATAKON...

Zugó patakon
Ezüst hidacska,
Rajta sétálgat
Arany mókuska.

Sétál utána
Egy kis pinyőke:
„Mért sírsz? Mi bajod?
Megkérdi tőle.

„Hogy ne sírnék én,
Dalos madárkám!
A víz elvitte
Kedves fiacskám!”

Arany mókussal
Sir a pinyőke:
„Mért is nem hagytad
Honn a bölcsőbe?”

„Lomb-legyezővel
Legyeztem vóna,
Rengettem vóna,
Most is megvóna!”

Sir a mókuska,
Sir a pinyőke.
Búsan viszhangzik
A zöld erdőbe.

Kertem alatt, a kapuban...

Kertem alatt, a kapuban
Kit látok?
Hajtsátok meg fejeteiket
Virágok!
Rózsafácskám! jön anyácskám!
Bókolgass!
Ragyogó nap, lába nyomát
Csókolgassd!

Hol vagy, hol vagy, kerti dalos
Madárka?
Ide! Ide! Szállj felettünk
Az ágra!
Dalolj egyet, gyönyörűet,
Madárkám!
Hadd örüljön az én kedves
Anyácskám!

Ilonka és a gólyamadár

Hosszúlábu gólyamadár,
Arra kérlek: gyer' ide!
Végy föl engem a hátadra.
Vigy el innen messzire!
Vigy el engem jó anyámhoz,
Hisz tudod, hogy merre van!
A palicsi fürdőn vagy hol?
Olyan régen oda van!

„Kis Ilonkám, aranyoskám!
Elvinnélek szívesen!
Anyá odahaza lesz ám
Nemsokára Szegeden.
Ni! látszik is már a hintó!
Édes anyá integet -
Alig várja, hogy keblére
Zárjon, Ilon tégedet!”

A SZENTJÁNOS-BOGÁR

„De szeretnék csillag lenni,
Az égbolton tündökölni!
Sokan irigyelnék
Sorsomat a földön,
Jaj de gyönyörű is,
Ha egy csillag feljön!”

„Minek vágyol a magasba!
Hány csillag jön leszaladva.
Maradj te a fű közt
Szentjános-bogárnak,
A liget, az erdő
Kedves csillagának!”

KIS NYULACSKA

Kis nyulacska az erdőből
Ki-kijön a rétre -
Virgonc fiuk, hogy elcsipjék
Mind rohannak érte.

Kis nyulacska fülecskéjét
Hegyezgeti félve,
Csak vigyázva kuporog le,
Az édes jó fübe.

Édes a fű, édes, mégis
Kis nyulacska retteg,
Hogy a vadász, gyilkos vadász,
Nem-e látja őt meg?

Durr!... a vadász célzott és lőtt...
Kis nyulacska ugrik:
Rövid dalom a kis nyulról
Nem tartott csak eddig!

Az erdőben

Menjünk ki a zöld erdőbe,
Vig madarak lakhelyére!
Ott turbékol a vad galamb,
Sötét sűrű lombok alatt.
Ott pihen meg magas fűbe',
Az elfáradt kis őzike!
És a büszke királyi vad,
Melynek párja alig akad,
Félte diszes koronáját,
A szarvas is itt törtet át:
Odujában ravasz róka,
Magát pihenésre vont.
S a kis mókus fent az ágon,
Andalog a madár dalon,
Pinty, rigó és fülemile,
Édes dala bilincsel le.
És mit annyira szerettek,
A kakuk is itt szólal meg!
De annak ki rossz tanuló,
Szarka, varju és a holló,
Minden fáról azt kiáltja,
Haza! haza! tanulásra!

Fogoly madárka

Aranyos kalitban
fogoly kis madárka,
Szomorun nézeget
szomoru világba,
Oh miként szállana,
oh miként repülne,
Csak ne lenne zárva
arany börtönébe!
Miként szólna ismét
csicsergő ajaka,
Vidáman ugrálna
zöld ágról, zöld ágra,
Csak lehetne szabad!...
De ah!... nem nyílik föl
börtöne ajtaja,
S piciny fejcskékét
szárnya alá hajtja,
S kis szive megszakad!
Hozza reggelijét
kicsiny gazdasszonya,
Frissen tört kendermag,
friss viz a vályuba!
„Most aztán énekelj,
légy vigan kis bohó,
Arany kalitodban
lásd dolgod milyen jó,
Nem lesz bántódásod,
én gondod viselem,
Nézz hát föl, nézz reám,
dalolj hát énnem!”
Kis madár nem mozdul!...
Kicsiny kis leányka
szive oly szomoru,
Tanyát ütött abban
a fájdalom, a bú...
S zokogva elfordul!

A KIS BÁRÁNY

A zöld mezőn, a réten
Hol a virág virul, -
Kis báránykám legelész,
A gyenge pázsiton.

A zöld mezőn, a réten
Vigan ugrándozik,
Érzi, miként én érzem
Tavaszi örömeit.

S hol a szelid nefelejts
A patakot szegi -
Szomját oltani oda megy,
S újabb erőt merít.

Csak vigan báránykám
Élvezd a napsugárt;
Az ég derűje gyakran
Helyet felhőnek ad!

FECSKÉMHEZ

A tavaszi szellő, a rózsza illata,
Eltávozott fecském ismét visszahozta!
Messze földön voltak, a tengereken túl,
Hol nem rideg a tél, hol szebb élet virul!
Vártam őket, vártam, üres volt a fészek...
Nem hallottam régen édes csicsergések...
De végre megjöttek, s szívemben úgy érzem:
Messze földről jött meg, barátnőm, testvérem!
Folyik a nagy munka, újabb fészek készül,
Apró fecskék szállnak a régi szélérül;
S mikor kiröppennek önszárnyukra kelve,
Érzem, miként dagad anyjuknak kebele.
S ha majd a rideg ősz eltávozni készlet,
S ismét itt hagyjátok a házat, a fészket:
Gondoljatok reám, kis barátnétokra...
Ki titeket szeret, s nem feled el soha!

KIS MADARAM...

Kis madaram, kis madaram,
Mondd csak nekem, fészked hol van?

Szuró tövisfa tetején,
Kis fészket ott raktam én;
Sűrű erdő rejtekében,
Kis fészket ott rejtém el!

Kis madaram, kis madaram,
Mondd csak, kis fészkedbe mi van?

Kis fészkembe lakik párom,
Az én üdvöm mennyországom,
A természet vig zenésze,
Édes hangu fülemüle.

PISTA KUTYÁJA

Pista szorgalmas, jó gyermek,
Kezében könyv s vajás kenyér,
Elébe áll kis kutyája,
Sóvár szemekkel s esdve kér.

Adj, adj kis gazdám nekem is,
Lásd én oly jó, oly hű vagyok,
Követlek minden léptidben,
Folyton veled kóborolok.

De Pista nem hallgatta meg,
Kutyája kérő szavait,
Könyvébe mélyed s olvassa,
Mit a hit s az írás tanít.

Lásd Bodri, lásd! szól az anya,
Pista vajás kenyért kapott,
Mert jó, derék, szorgalmatos,
S nem hogy elfutja a napot.

Azért, ha te szintén akarsz
Ozsonára vajás kenyért,
Ülj le szépen Pista mellé,
Tanulj és megkapod a bért!

BÉKA ÉS A GÓLYA

Ne oly vigan, ne oly bátran,
Kuruttyoló békák,
Vissza-vissza a mély tóba,
Jön királytok mindjárt!
Jön a gólya s lesz hadd el hadd,
S vig dalotok félbe szakad!

De a békák nem hallgatnak,
S kuruttyolnak tovább:
„Ördög féljen a gólyától!”
Rövid észszel mondják.
De gólya jön, s gyorsan lecsap,
Kettőt, hármat csőrére kap!

IMÁDSÁG

Istenem, teremtőm!
Hallgasd meg imámat:
Áldd meg minden jóval
Apámat, anyámat!

Segítsd őket, segítsd,
Hogy fölneveljenek,
Hogy majd jóságodra
Én is méltó legyek.

HÁROM VADÁSZ

Nosza három vadász
Neki a mezőnek,
Mennek, mendegélnek,
Hogy majd nyulat lőnek.
Ki is ugrik egy nyúl
Leveles bokorbúl.
Lőnek mind a hárman
S kiabálják: „Meg van!
Én találtam! Én! Én!”
Majd kisül a végén.

Nosza három vadász
Összevesz a nyúlon,
Annyira, hogy talán
Túl mennek a túlon.
A nyúl pedig vigan
Orruk előtt illan,
Ugy elkarikázik:
A nyoma se látszik.
Mintha szólna: nesztek!
Nyúlhust ma nem esztek

Nosza három vadász
Elneveti magát -
Mindegyik azt mondja,
Hogy a másik talált.

Egy kis szunyog

Ejnye! ejnye!
Egy kis szúnyog
Körülöttem
Egyre dunnyog.
Olvasgatnék,
De nem lehet:
Tele zúgja
A fületem.
Szúnyog koma,
Dani koma!
Majd meglátod:
Lesz lakoma!
Vedd azért jól
A füledbe:
Barackot kapsz
A fejedre.
Hátra kötöm
A sarkadat,
Szádra pedig
Itt egy lakat!
Ejnye! No lám!
Mégis? Mégis?
Hozzá fogok
Tehát én is.
Ugy-e szaladsz?
Utólérlek.
Neki ne fuss
A karszéknek!
Ágy alá bujsz?
Megtalállak.
Ajtó mögé?
Ott is látlak.
No most jobbra!
No most balra!
Vigyázz jobban
A lábadra!
Hopp! elestél!
Talpra, Dani!
Nem kell azért
Orditani.
No ne sirj hát,
Kis szelesem!
A barackot
Elengedem.
Tisza, Duna,
Tátra, Mátra!
A sarkad se
Kötöm hátra.

De becsuklak,
Azt megmondom,
Hanem azért
Lesz rád gondom.
Hova csuklak?
A toronyba.
Mégis inkább
Két karomba.
Igy! megfogtam!
A szúnyogot -
Ugy kell neki,
Mit dunnyogott!

CSIGA-BIGA

Csiga-biga gyere ki!
Jaj de szűk a házad!
Ha vendéged érkezik:
Le sem ülhet nálad.
Tágasabb ám ideki,
Hagyd el ezt a kalodát,
Virágos domb tetején
Építsünk egy palotát.
Oszlopa lesz huszonnégy
Fehér márványkőből,
Szép, nagy, kerek udvara,
Tiszta szinezüstből,
Kápráztató, ragyogó
Száz arany szobája,
Mindenikben énekel
Száz arany madárka.
Karos-székben üldögélsz,
Száz szobalány szolgál,
Várodot a sok vendéget
Arany ablakodnál.
Csiling-giling odaki
Cseng az arany, csengetyű
Megszólal a klarinét,
Megszólal a hegedű.
S udvarodba berobog
Száz aranyos hintó,
Vig muzsikaszó mellett
Jobbra-balra ringó.
Ugrálnak ki belőle
A finom vendégek,
Válogatott urfiak
És cigány-legények.
Megy hozzád a király is
Arany garádicson -
Arany élet lesz biz az,
Egész paradicsom!
Sangyi-Bangyi, nem baj az,
Ha szűk is a házam.
Ajtóm előtt a vendég
Le is ülhet nálam.
Tágasabb bár odaki,
Ne bántsod azt a kalodát,
Jobb szeretem, barátom,
Mint az arany palotát.
Nincsen ugyan oszlopa
Fehér márványkőből,
Sem nagy, kerek udvara
Tiszta szinezüstből.

Nincsen, kicsi házamnak
Száz arany szobája,
Benne nem is énekel
Száz arany madárka,
Szobalány se sűrög száz,
Engem egy se szolgál,
Nem várom a vendéget
Arany ablakomnál.
Udvaromra nem robog
Száz aranyos hintó,
Vig muzsikaszó mellett
Jobbra-balra ringó.
Nem ugrálnak be hozzám
A finom vendégek,
Válogatott úrfiak
És cigány-legények.
Nem vágyom én személyét
Felséges királynak -
Jobb nekem itt csendesen
Kis csiga-bigának.
Itt éltem, itt próbáltam
Sok rosszat, sok jót is,
Bölcsőm volt az énnekem,
Legyen koporsóm is!

ESTE

Leszállt a nap messze...

Este van már, este!

Ki egész nap futkos,

Este bizony álmos.

Mariska is fáradt,

S keres puha ágyat.

Jó pihenő helye,

Édes anyja keble.

Oda hajtja fejét,

Lehunyorja kis szemét.

S anyját megcsókolva,

Merül mély álomba!

Este... Reggel...

Gyorsan kedves gyermekek,
Ágyatokba menjetek!
Szépen imádkozzatok,
Jól betakarózzatok,
S hogy édes legyen álmotok,
Meghozza az anyai csók!

Föl hamar, ne mondjam kétszer,
Hat az óra, keljetek fel!
Kukorékolt a kakas,
Ki fel nem kel, nagy rest az;
Gyorsan, szépen öltözzetek,
És iskolába menjetek!

BETEG BABA

Szegény bábom oly beteg,
Egész nap mitsem evett,
Nem hallottam még ma szavát,
Nem láttam édes mosolyát.

Máskor rózsás ajaka,
Halott halvány sárga ma;
Homloka izzadt és szeme,
Megtört mintha láza lenne.

Jöjj, jöjj, itt a pilula,
Aztán hamar ágyadba,
Nyugodtan légy, aludj szépen,
S meglásd holnap jobban léssen!

HAVAZÓDÁS

Nézd a hómezőt, miként int felénk,
Ki a szabadba a ki nem félénk...
Nem tétoázva!
Föl, föl csatára!

Szélgyorsasággal készüljön golyónk!
Föl csatarendbe bátor harcolók!
Hó a fegyverünk,
Melylyel verekszünk!

Törj az ellenre, bátran törj reá,
Rá se hederits, ha golyó talál!
Csellel többre mész, -
Bátran célhoz érsz!

Lásd a hómezőt, vigan int felénk,
Ki a szabadba a ki nem félénk...
Sokat nem várva!
Föl, föl csatára!

A BAZÁRBAN

Van itt minden, ágyu, puska,
Csákó, kard és katona,
Dob, hegedű, labda és síp,
Rézből készült trombita!
A ki vitéz, itt találja,
A mit kíván szeme-szája,
Van itt kocsi, van itt ló,
Gyorsan járó, nyargaló!

Mosóteknőt, szoknyás babát,
Kis leányka itt talál,
Van itt bögre, csésze, mozsár,
Szép aranyos kis kanál.
A választás sem nehéz,
Nem kell hozzá más, csak - pénz!

ELESETT!...

Hogy ha küld édes anyád,
Boltba vagy szomszédba,
Lábad elé nézegess,
Meg ne botolj soha!

Hogy ha kocsí jön feléd,
Szépen kikerüljed;
Könnyen elgázolhatnak
Ha tétováz lépted.

Ha az utcán bácsikat
Látsz, avagy néniket,
Udvarias szerényen,
Üdvözöljed őket.

De meg ne állj fecsegni,
Nem szép a fecsegés.
Lepke után ne futkoss;
Mert célodhoz nem érsz!

Hányszor, hányszor hallotta
Ez arany tanácsot,
Kis Mariska anyjától;
De rá se hallgatott.

Itt van ni!... hogy elesett
Megbotlott egy kőbe,
Almája messze gurult,
S folyik orra vére!

ÉJI ZENE

Feljött a hold, az éj nyugodt,
A háztetőn mi zaj van ott?
Három dalos, cirmos macska,
Gyujtott reá vig dalára!
Fölkelti ez a ház urát,
S boszusan veszi ostorát:
S mint a féle zeneértő,
Ostorával taktust ver ő!

VESSZÓPARIPÁN

Hopp! hopp! hopp! nyargalok!
Én vitéz lovas vagyok;
Kard verdesi oldalom,
Ki ellentáll vagdalom,
Fényes csákó fejemen,
Nincs senkinek kegyelem!

Hopp! hopp! hopp! nyargalok!
Én vitéz lovas vagyok,
Lovamnak kantárja nincsen,
Rohan szárazon és vizen,
Nem ismeri mi az ostor,
Tűzbe menő, szilaj, bátor!

Hopp! hopp! hopp! nyargalok!
Én vitéz lovas vagyok,
Nyargal lovam tüskön, bokron,
Átugrik ő az árkokon,
A félelmet nem ismeri,
Tegye utánam ki meri!

Hopp! hopp! hopp! nyargalok!
Én vitéz lovas vagyok!
Félre előlem mindenki,
A ki életét szereti!
A kis lovast tiszteljétek,
Csak úgy kegyelmez meg néktek!

Kis szakácsné

Vendégeket várok mára,
Kiket hívtam uzsonnára!
Jön Mariska, itt lesz Mici,
Sarolta, Olga s a pici,
Kis pirinkó kis Erzsike,
Édes anya szemefénye!

Lássunk tehát a főzéshez,
Nincs idő a vesztegléshez,
Soká készül a pecsenye,
Édes tészta, s más csemege.
A tűzhelyen már jó tűz van,
Főzéshez hát hamar, gyorsan!

Kis főkötöm fel fejemre,
Főzőkanált a kezembe,...
Kötőmet is elém kötöm,
Mielőtt kavarom főztöm,
Nehogy bepiszkoljam ruhám
S szomorítsam édes anyám!

Először is a mazsolát
Tisztítsuk meg, s a mandolát
Vágjuk hozzá jó apróra...
Igy lesz megadva a módja!
Jön még hozzá csokoládé
S mindjárt kész a marmaládé.

Itt van, itt van egy szép forma,
Ebben pirul ki a torta,
Édes cukros, jó ropogó,
Mit fog szólni majd nagyapó!
Ki szintén jön uzsonnára,
Mi mindent tud már kis lánya!

Kis asztalom felteritem,
Nyugodtan várom vendégem
Bizony már is jöhetnének,
Még megromlik a sok éték!
Ha nincs vendég, ki megegye!
Amit főzött kis Emike.

ROSSZ ELEMÉR

Rossz, rossz gyermek Elemérke,
Bármi akadjon kezébe,
Nem marad meg épen...
Elrontá a szép játékot,
Mit a jó kis Jézus hozott,
Karácsony estére!

Oda van kard, csákó, puska,
Száz sebből vérzik pej lova,
A szép kis hátuló!
Vad ellen járt s pusztított itt,
Kegyetlen nem kimélt semmit,
Nem kérdé, hogy tilos!

Rossz, rossz gyermek Elemérke,
Játékát mind összetörte,
A rossz pajkos gyermek!
S hozzá most még ő pityereg,
Hogy csákója, kardja nincs meg,
És ujat nem vesznek!

A szekeres

Ki szekeres akar lenni,
Négy lóval kell annak menni,
S legyen jó erős szekere,
Szekerének vas tengelye,
Négy kereke felvasalva,
Hogy a terhet könnyen állja!
Járva-kelve, völgyön hegyen,
Kötőlánca rendben legyen,
S hogy jobban teljék az idő,
Pipájára rágyujthat ő;
Csak rendben legyen szénája
És abrakos tarisznyája.
Akkor aztán jöhet, mehet,
Bejárhatja ungot-berket;
S megbecsülve mit keresett,
Idővel szép vagyont gyűjthet,
S akkor vigan kiálthatja:
Gyü te fakó, gyü te sárga!

Eldorádó

Van egy ország, hogy merre van?
Én bizony nem mondhatom,
Elfeledtem megkérdeni.
Délre, avagy nyugaton?
Pedig sokat, nagyon sokat
Regélt róla jó anyám,
Annyit tudok, hogy így kezdte:
„Túl az óperencián!”

Ott van, ott van a vig élet,
Szomorúság nincsen ott,
Tejtől, méztől duzzadoznak,
A folyók és patakok.
Künn a réten libapásztor,
Sült libákat teritget,
Pusztta kézzel érintésre,
A sziklából bor ered!

Nincs e földön szegény kunyhó,
Csak dús gazdag palota,
Kolbászból font kerítéssel
Bir a falu temploma!
És ha fáradt vándor utas
Hűs erdőben megpihen,
Szépen pirult sült kis malac,
Ő előtte megjelen!

Ott a rezgő nyárfa levél,
Ismeretlen valami,
Rétes, lepény ing a fán, csak
Utána kell hajlani.
Minden csalit fűgét terem,
Minden bokor ananászt,
Oh gyöngy élet! hogy az Isten,
Nekünk ilyet mért nem ad?!

Tortából rakott országut,
Szeli e dús tartományt,
Ott még a gyalog ösvény is,
Csupa cukor s marcipán.
Az utakon és folyókon,
Remekművek a hidak,
Hogy ne, mikor karfaik is,
Sós perecből fonottak!

Ott van, ott van a gyöngyélet,
Ott az igaz boldogság,
Mért hogy nekünk az ur Isten,
E földön olyat nem ad?
Vagy legalább adna szárnyat,
Hogy repülni jól tudnánk,
S Eldorádó lekvár falán,
Madárként átszállhatnánk!

LENKE ÉS PALKÓ

Nehéz a lecke,
Hosszú a lecke,
Tanulja nagyon
A kedves Lenke.
Hej de jól is megtanulja!
Mint a folyóviz úgy tudja.
Az ám a leány!

Gombóc az ebéd,
Hát mi még egyéb?
Nem bánja Palkó:
Ökör vagy veréb.
Csak sok legyen! Ez nem lecke,
Jobban érti, mint a Lenke -
Az ám a legény!

A KIS VÁNDOR

A kis Lajcsikának
Mi jutott eszébe?
Vándorolni indul
A világ végére.

Kezében egy nagy bot.
Hátán a tarisznya;
Kérve kéri: „Ne menj!
Gyere Lajcsi vissza!”

„Elmegyek elmegyek,
Világot próbálok,
Szép Tündérorszáig
Bizony meg sem állok!”

„Ne menj el, ne menj el!
Jobb itthon, majd meglásd!
Ki tudja: látjuk-e
Még valaha egymást?”

Lajcsika nem hallgat
Senkinek szavára;
Megy, megyen, mendegél,
Torony irányába.

De egy kéményseprőt
Lát ott a kert alatt -
Ugy megijedt tőle!
Rögtön haza szalad.

VITÉZ FERI

Feri felült egy nagy
Tüzesvérű lóra,
Vitézkedni akart,
De leesett róla.

Hallod-e Ferikém,
Van nekem egy botom.
Azon lovagolj te,
Ne pediglen lovon.

BUVÓCSKA

Keresem a kis leányom,
Hej, de sehol sem találom!
Talán elbujt a sarokba!
Ott vár engem mosolyogva?

Keresem a kis leányom,
A sarokban nem találom.
Tán elvitte a drótos tót?
Hej pedig de aranyos volt!

Keresem a kis leányom,
Á! mégis csak megtalálom!
Ágy alá bujt, meg se mukkan -
Jó éjszakát! Maradj ottan!

SZEMBEKÖTŐSDI

Be van az én szemem kötve,
Nem nézhetek a tükörbe.
Gyujtsatok egy kis világot,
Fiuk, lányok, mert nem látok.
Ki ugrál itt, mint a kecske?
Ki csicsereg, mint a fecske?
Ki tapsikol itt mellettem?
De kár, hogy eleresztettem!
Ha még egyszer megfoghatom
Lesz nemulass, lakodalom!
Hol csörög hát az a dió?
Hol pattog hát a mogyoró?
Itt is pattog, ott is csörög,
Padláson a macska zörög.
Elfutottál, te kis egér?
Megállj, még a kezem elér!
Be van az én szemem kötve,
Nem nézhetek a tükörbe.
Nem gyujtotok hát világot?
Kendő alól mégis látok.
Ni! amott egy arany alma!
Tündérek szép birodalma!
Tündérlányok mit csinálnak?
Bizony épen vacsorálnak
Virágmézet, gyöngyharmatot
Hát mindenki elhallgatott?
Nem csörög már az a dió?
Nem pattog már a mogyoró?
Bánom is én csakhoggy itt van
Erzsike a két karomban!
Nesze lelkem vedd a kendőt,
Jó éjszakát! Jobb jövőndőt!

AZ ISKOLA

Tudod-e, nénikém: „az arany erdőben
Van egy szép iskola,
Mondják: a teteje csupa turós lepény,
Rétes az oldala.
Kerítése kolbász, ajtaja meg cukor,
Ablakán méz csorog -
Azt beszéli Gyurka, hogy zeneszó mellett
Kakaslábon forog.
Vigy el oda néni!
De jó volna ottan!
Meglásd: a leckét is
Felmondanám jobban.”

„Mese az, Pistikám! Bejárhatod érte
Százszor ungot-berket!
A mi iskolánknál, kis öcsém nem is kell
Kivánni se szebbet.
Hófehér a fala, tükör az ablaka,
A teteje bádog,
Zöld leveles ákác oly hívogatólag
Bólingat reátok.
Fecske azt csicsergi:
Gyertek ide, gyertek!
Minden szépet és jót
Itt tanul a gyermek!”

RÓZSI

A kis Rózsikának
Nem fér a fejébe:
Miért olyan nagyon ráncos
Nagyanyácska képe?

„Azért, hogy a tied
Sima legyen, Rózsi!”
Jó nagyanyja csak ennyit szól,
Többet nem tud szólni.

De ez a kevés is
Elegendő arra,
Hogy a kedves kis Rózsikát
Bizony megrikassa.

„No ne sirj hát, drága,
Aranyos jószágom!
Veszek piros, szép szalagot
Holnap a vásáron.”

„Nem kell nekem szalag,
Nekem ne is vegyen!
Adjon abból a sok ráncból,
Hogy kevesebb legyen.

Kérve kérem: adjon
Nekem is belőle -
Majd meglássa: milyen jól áll,
Szebb is leszek tőle.”

Szép szeliden simul
Öreg nagyanyához,
Oda teszi rózsás arcát
Elhervadt arcához.

Édes köny csillámlik
Nagyanyja szemében
S mintha, mintha még a ránc is
Kisimulna szépen!

BÁBU-TEMETÉS

Innen onnan
Vagy amonnan,
Sirást hallok
Valahonnan,
Siró-rivó
Muzsikát,
Talán verik
Zsuzsikát?
Minek bántják
Azt a kis lányt?
Én Istenem,
Hisz az kit bánt?
Olyan, hogy a
Légynek se vét,
Örülök, ha
Hallom nevét.
Hallok siró
Muzsikát,
Talán verik
Zsuzsikát?
„Kukurikú!
Kukurikú!
Urfi, a szél
Nem onnan fú.”
Meggzólal egy
Tarajas,
Éles torkú
Nagy kakas.
„Zsuzsikának
Más a búja:
Meggalt reggel
A bábuja.
Most viszik a
Temetőbe,
Egy nagy fehér
Lepedőbe.
Géza, Jancsi
Vontatja,
Zsuzsika meg
Siratja.
Kiséri a
Komondor,
Cica búsan
Dorombol,
Kukurikú!
Kerítésre!
Jer te is a
Temetésre!”

Egy nóta

Nem Rátóton - Isten mentsen!
Nem Kikindán, nem Szerencsen,
Nem is történt, se nem Kókán,
A miről szól kis mondókám.
Ugyan hol hát? Ne keresden.
Megtaláltam, mit kerestem.
Fölmásztam egy magas fára,
Majd megtudod, mi az ára.
Letörött az ág alattam,
„Befellegzett!” - azt se mondtam.
De még azt se: likit-lakat!
Csak kitörtem a lábamat.
Oda repült egy madárka,
Kék a lába, zöld a szárnya.
Pápaszem is volt az orrán,
Összevizsgált nagy mogorván:
„Baj van, baj van, szegény árva!”
Mondogatta fejcsóválva.
Vigasztalt is közbe-közbe,
A lábamat bekötözte,
Bekötözte jó füvekkel.
Puha rózsá-levelekkel.
Gyógyitgatott, altatgatott,
Gyönyörűen dalolgatott:
„Aludj, aludj, te toprongyos!
Aludj, aludj, te gézengúz!
Az új ruhád milyen rongyos!
Jön a doktor, mindjárt megnyúz!
Ha most látna édes anyád:
Tudom, sirva borulna rád.
Ha most látna édes apád:
Tudom Isten: jót rakna rád.
Aludj, aludj, semmiházi!
Kell neked a fára mászni?”
Sok idő telt el azóta,
De fülemben még a nóta.

A számolás

Jaj de nehéz a számolás:
Összeadás meg kivonás!
De Lacika megtanulja,
Sokszorozást, azt is tudja.
Hej, nehezebb még az osztás!
Azt is érti Laci pajtás.
Akár mit kap, első gondja:
Testvérével jól megosztja.

Lárma-csítító

Micsoda lárma ez?
Gyerekek, csendesség!
Ha én azt mondom: csitt!
Hát hallgatni tessék!

Tisza partján jártam,
Ott egy kigyót láttam,
Volt olyan a hossza,
Mint ide Dorozsma;
Elbujtam előle
Valahogy a rozsba.
Rám akadt még ott is,
Kergetett sziszegve,
Már csak alig tudtam
Bejutni Szegedre!

Ide menekültem,
Azt hittem, hogy így jó,
De még most is keres
Odaki a kigyó.
Reá tekerődzik
Ez a gonosz pára,
Ki leghamarább szól,
Annak a nyakára.
Hogy ha reánk akad:
Oda nyakam, nyakad!

Gyerekek, gyerekek,
Csendesen legyetek!

Vásárfia

Utaztam én
Vizen-sáron,
Hol voltam én?
A vásáron.
Mit vettem én?
Mindenfélét:
Kék szalagot,
Kis ábécét.
Papucsot is,
Aranyosat,
Hozzá egy lányt,
Takarosat.
Felültem
A kocsiba,
Húzza hat pár
Fehér liba.
Ez lesz most már
Az én lányom,
A többi lányt
Meg se látom.
No ne sirj hát,
Kis Lidikém!
De bizony csak
Te vagy enyém!
Ez a bábu
A te babád,
Neked hozta
Édes apád.
Adj egy puszit!
No de tüstént!
Majd elmondom
Hogy mi történt.

LEVÉL

Kedves kis hugocskám!
Itt van a kikelet.
Egész álló télen
Nem irtál levelet.
Igaz, hogy a betűt
Nem ismered még te,
Hanem, szó, a mi szó,
Nem szép tőled még se.
Puha kis kacsódat
Majd vezették vóna,
Rám se gondolsz, látom,
De majd üt az óra.
Írnál te még nekem,
De késő lesz, meglásd -
Elmondom, hogy miért,
Ha meglátjuk egymást.
Addig is itt küldök
Egy ibolyaszálat,
Őrizd meg, ne dobd el,
Hogy ha el is száradt.
Különben hogy vagytok,
Aranyos kis hugom?
Édes apa, anya
Egészséges, tudom,
Táplálnak, nevelnek
A szivők vérével,
Áldja Isten őket
Mind a két kezével!
Áldja meg, áldja meg
Drága szüleinket!
Senki a világon
Nem szeret úgy minket.
Emlegettek-e úgy
Néha-néha engem?
Én az édes otthont
Soha se felejtem.
Hogy s mint foly a sorod,
Gyöngyöm, gyöngyvirágom?
Dalolgatsz kedvedre,
Mint madár az ágon.
Piros vagy, mosolygó,
Hallottam ám róla
Csókra termett orcád
Olyan, mint a rózsza.
Fürge vagy, mint mókusz
Fürge, mint az ürge.
Ugráltok, cicáztok,
Bujkáltok a csürbe.

Kergetőztök vigan,
Mint a játszi lepkék -
Hej, veletek lenni
Én is de szeretnék!
Csengetyüs báránynyal
Mulattok a réten.
Én is így mulattam
Régen, nagyon régen!
Tarka virágokból
Koszorut kötöttök,
Nefelejts is legyen,
Kicsikém, közöttök.
Hát a szomszédunkban
Juliska mit csinál?
Mikor voltatok a
Felvégen Jancsinál?
El ne feledjétek
Szegény árva Borcsát:
A mivel csak lehet,
Enyhítsétek sorsát.
Mit kelepel házunk
Tetején a gólya?
Kéményünknek ez a
Hűséges lakója?
De sokszor elnéztem
Kinn a nádas tónál?
Még te akkor, lelkem,
Világon se voltál.
Ad-e reggel, este
Sok tejet a tehén?
Csöndes-e, jámbor-e
Mindig a kötélén?
Ugat-e a Sajó?
Mérges az utasra?
Csak ügyeljete rá,
Hogy meg ne harapja.
Hogy van a kis csikó?
Meg a tarka borju?
Vigyázz: el ne vigye
A csibét a varju.
Meg van-e a cirnos,
Ez a pákosz macska?
Tudasd velem: hány most
Az arany halacska?
Etesd a galambot,
Válladra hadd szálljon!
Apa, anya benned
Örömet találjon.
Hallom, hogy a multkor
Csecse bábut kaptál,
Én meg képes könyvet

Veszek a bótosnál.
Lesz benne sok szép vers.
Haza küldöm neked;
Tudom, hogy a verset
Te nagyon szereted.
De fogadj szót, jó légy,
Szorgalmatoskodjál!
Tündökölj, mint a hó,
Mint a liliomszál.
Imádkozzál mindig,
Keltedben, fektedben:
Akkor leszel boldog,
Ugy áld meg az Isten.
Hál' Istennek, nekem
Nincsen semmi bajom,
Egy kitűnőt kaptam
Magyarból, szombaton.
De mindenből az lesz,
Mondd meg szüleinknek,
Tanulok, hogy nekik
Örömet szerezzek.
Apának, anyának
A kezit csókolom,
Téged is csókollak,
Ezerszer, angyalom!
A tanító bácsi
Tanitson meg irni -
Nem nagyon nehéz az,
Próbáld meg csak: így ni!
De azután írd ám
Egy szép levelecskét,
Elhozza nekem, ha
Megkéred a fecskét.

A kis gömböc

- Eredj, fiam Kelemen!
Padlásan a szelemen,
Vágd le a kispömböcöt,
Csapjunk egy jó fröstököt.
Orrja, nyúlja elfogyott,
Majszter uram rákapott.

Föl megy a kis Kelemen,
Megmozdul a szelemen,
Szelemenbe' a gömböc
Kinyilik, mint a tömlöc:
- Hókusz-pókusz haraplak
Hamm, fiacskám bekaplak!

Be is kapta Kelement,
A legelső elevent.

Lesik, várják ideleln,
Hogy jön-e már Kelemen.

- Eredj, eredj te Dorka!
- Édes apja azt mondja -
Nézd meg már, hogy mit csinál,
A gömböcöt hozza már!

Föl is szalad ám Dorka,
De a gömböc goromba:

- Kelement már bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Hókusz-pókusz haraplak!
Hamm, téged is bekaplak!

Be is kapta úgy Dorkát,
Akár egy zöld uborkát.

Lesik, várják, hasztalan,
Haragszik a gazd'uram.

- Eredj asszony, sebesen!
Egyik lábad itt legyen!
A nyújtófát vedd elő,
Gyerekeket hajtsd elő!
Föl megyen a feleség,
Kis gömböcnek nyereség!

- Fiad, lányod bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Hókusz-pókusz haraplak!
Hamm, téged is bekaplak!

Be is kapta a jámbort,
Hogy a kontya se látszott.

Lesi, várja a gazda,
Hol marad a mihaszna?
Maga is fut utána,
Száját gömböc kitátja:

- Fiad, lányod bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Feleséged lenyeltem,
Sivalkodott, nevettem.

Hókusz-pókusz haraplak!
Hamm, téged is bekaplak!
Be is kapta. Ez alatt
A kócmadzag leszakadt.

Gömböc gurul lyuk felé,
A grádicson lefelé,
Gurul ki a nagy kapun,
Véges-végig a falun,
El a kerek világba, -
Köd előtte, utána.

Kaszás csillag az égen,
Kaszálgatnak a réten,
Vigan vágják a rendet,
A kis gömböc ott termett:

- Fiút, leányt bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Apját, anyját lenyeltem,
Sivalkodtak, nevettem.
Hókusz-pókusz haraplak!
Titeket is bekaplak!

Harminc kaszást kaszástul,
Be is kapott ruhástul.

Trombitálnak, dobolnak.
A lobogók lobognak,
Elöl jön a kapitány,
Daruszörü paripán.
Kivont karddal huszárok,
Száll a mente utánok,
Masiroznak a bakák,
Szegény gyalog katonák!

- Állj meg, állj, ne retirálj!
Gömböc előtt, hopp megállj!
Fiút, leányt bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Apját, anyját lenyeltem,
Sivalkodtak, nevettem.
Egy nagy csomó - sülülü!
Kaszás ember - bülülü!
Hókusz-pókusz haraplak!
Titeket is bekaplak!

Be is kapta egy szálíg,
Az utolsó sipkáig.

Juhász bojtár a juhnál
Gyepes hanton furulyál,
Leteszi a tarisznyát,
Előveszi a bicskát.

- Tedd le, tedd le, te bojtár!
A kis gömböc itt van már.
Fiút, leányt bekaptam,
De biz én jól nem laktam!
Apját, anyját lenyeltem,
Sivalkodtak, nevettem.
Egy nagy csomó - sülülü!
Kaszás ember - bülülü!
Katona egy regement,
Az, a melyik erre ment,
Bagázsia, puska, ló,
Bornyu, bakancs, mind aló.
Hókusz-pókusz haraplak!
Hamm, téged is bekaplak!

- Engem ugyan be nem kapsz,
Össze vissza nem harapsz!
Vigyázz, vigyázz nagybegyü.
Bécsi bicska, fanyelü!
Csittegj-csattogj, repeszd ki!
Szegényeket ereszd ki!

Bécsi bicska repesztí,
Mindnyájokat eresztí.

Kiugrat a kapitány
Daruszörü paripán,
Kivont karddal huszárok,
Száll a mente utánok,
Masiroznak a bakák,
Szegény gyalog katonák!
Harminc kaszás kaszástul,
Azon módon ruhástul,
A gazd'uram mogorván,
Felesége nagy cifrán.
Azután meg a Dorka,
Akár egy zöld uborka,
Legvégtére Kelemen -
Ezt tette a szelemen.

Most a gazda előáll,
A bojtárral parolál,
A kapitány tiszteleg,
Éljent kiált a sereg,
Örülnek a katonák,
Csapnak egy nagy lakomát.

Liberiás inasok,
Komornyikok, urasok,
Markotányos, szobalány
Hozzálátnak szaporán.
Terítve már az asztal,
Gyöngyvirágos abrosszal,
Étket hordják gazdagon,
Arany, ezüst tálakon,
Bokréta sok pohárba,
Cintányéron pogácsa.

Hétféle volt csak a lé,
Remekelt a szakácsné,
Sonka, nyelv is tormával,
A marhahus gombával,
Pulyka, kappan, saláta,
Csirke, csuka kirántva,
Palacsinta, derelye,
Füge, citrom, cseresznye.

Közbe-közbe köszöntés,
Szomorúság leöntés,
Tokaji bor, meg kávé, -
Nincs ilyen a királyé!

Megszólal a klarinét,
Fölugrál a szolga nép,
Elrakják a székeket,
Kapitány ur billeget.
Kapja Dorkát derékon:
Uccu, lelkem, de vékony.
Huszár táncol bakával,
Kaszás ember kaszással,
Az anyjával Kelemen -
Ezt tette a szelemen.

Kisgömböccel mi történt?
Szerpenyőbe sütötték,
Megették a cigányok -
Jó éjszakát kívánok!

A kijátszott róka

Szántogat a szegény ember
Vadon erdő mellett,
Feje fölött a pacsirta
Vigan énekelget.
Két rossz igás tehenével
A hogy egyet fordul:
Mormogást hall, makogást hall
A sűrű vadonbul.

„Mi a manó lehet az ott?”
Töprenkedik rajta.
A mormogást, a makogást
Egyre jobban hallja.
Nézni megyen... hát csata foly
Szörnyű dérral-dúrral:
Egy nagy medve verekedik
Egy kicsike nyúllal.

„No még ilyet soh'se láttam
Világ-életemben!
Valamelyik írődeák
Megirhatná versben!”
Kacag, kacag, majd kipukkad,
Könnye is kicsordul,
Nagy kacagás felel rája.
A sűrű vadonbul.

„Ej lánchordta! mákos torta!
- Szól a tányértalpú -
Hogy vájja ki pislakodó
Szemedet a varjú!
Nem tudod, hogy nincs tréfára
Mindenkinek kedve?
Nem tudod-e, hogy én vagyok
A hatalmas medve?

Hogy mersz engem kikacagni?
Te nyomorult féreg!
Jaj, megüt a guta mindjárt!
Jaj, megesz a méreg!
No várj, ezért megtanítlak
Keztyűbe dudálni!
Most megeszlek tehenestül
Nem fogsz figurázni!”

Megijedt a szegény ember,
Könyörögni kezdett.
Összihadart annyi badart
S hányta a keresztet:
„Jaj, kegyelem, medve uram!
Csókolom a talpát!

Hisz tudom én, félem is én
Nagyhirű hatalmát!

Adjon Isten medve urnak
Ezer odu mézet!
A mit óhajt szeme-szája
Nyujtson a természet!
Fürdjön mindig tejbe-vajba,
Szivemből kívánom.
Gazdag legyen, hogy heverjen
Jó puha diványon!

Engedelmet most az egyszer,
Ne fáljon föl, kérem!
Mit csinálna fiam, lányom,
Meg a feleségem?
Vagy csak estig, még fölszántom
A földemet, pardon,
Házam népe kenyér nélkül
Hogy már ne maradjon!”

„No, hogy ilyen szépen kértél,
Estig megbocsátok.
Mig hát a nap le nem megyen,
Legyünk jó barátok!
Alkonyatkor eltörik majd
Fölötted a pálca:
Megeszelek én tehenestül
Még ma vacsorára!”

Szántogat a szegény ember,
Nincsen semmi kedve,
Kimondta az ítéletet
A hatalmas medve.
Oda megy a ravasz róka:
„Mi baja van?” kérdi.
Elbeszélte szomorúan
Az esetet néki.

Nem azért róka a róka
Ezen a világon,
Hogy ne adjon jó tanácsot,
Legény ő a gáton:
„Szegény ember, soh'se búsulj,
Ha bajod csak ennyi.
Kihuzlak én a hinárból,
De meg kell fizetni!

Adj egy kakast nagy tarajast,
Kilenc kövér tyúkkal!
Ne félj semmit, elbánok én
Majd a lompos urral.
Hajad szála se görbül meg,
Sem a tehén szőre,

Ráadásul a tied lesz
Medve uram bőre!”

Megörült a szegény ember
S hálálkodott érte.
A kakast is, a tyúkot is
Hát csak megigérte.
Nagy nehezen ígérte meg,
Mert igen sokalta,
Maga mégis csak többet ér,
Hát a Rigó, Kajla?

„Hallgass ide! - szól a róka, -
Légy most csupa szem-fül!
Többet észszel, mint erővel
És a dolog elsül.
Mikor este jön a medve
Mogorván morogva:
Szedem veszem az irhámát,
Buvok a bokorba.

Buvok, buvok a bokorba
S kürtölök majd rátok,
Ha kérdezi, te csak azt mondd:
Jönnek a vadászok!
Könyörög majd, hogy bujtasd el,
Bujtasd szenes zsákba -
Mondjad neki, ne mozduljon
Ha az élte drága.

Buvok, buvok a bokorból,
Nem félek már tőle!
Kérdem mi van ott a zsákban?
Mondjad: szenes tőke
Vágd bele hát a fejszédet!
Neked én majd mondom.
Fejbe vágod a fejszével -
Ez nem az én gondom.”

Megörült a szegény ember,
Hálálkodott érte.
A kakast is, a tyúkot is
Ujra megigérte.
Ha a dolog sikerül, még
Ráadást is ígért:
Kukoricán hizott libát,
Gyöngé husú csirkét.

Lompos uram, medve uram
Mormogva jött este,
Róka koma, ravasz koma
A bokorban leste.
Kürtöl, kürtöl... zsákba buvik
Szegény tányértalpu -

Hej, így mult ki a világból
Ez a nagy hatalmú!

„Többet észszel, mint erővel
- Bucsuzik a róka -
Nálad leszek, szegény ember
Holnap virradóra!”
„Kérem ‘ássan, tessék, tessék,
Nagy eszű barátom!
Piros hajnal hasadáskor
Csemegére várom.”

Vigan baktat haza felé,
Viszi a nagy medvét,
Jó vacsora, meg a bora
Éleszti a kedvét.
Gondolata a rókára
Mosolyogva téved:
„Dejszen koma, ravasz koma
Nem félek már tőled!”

Piros hajnal hasadáskor
Zörgetik az ajtót:
„Nyisd ki, nyisd ki szegény ember
Róka zörget, nem tót.
Hol a kakas, nagy tarajas,
Kilenc kövér tyúkkal?
Kukoricán hizott liba
Gyöngé csirke-hússal.”

„’Csés jó reggelt! Csak hogy itt van,
Mindjárt koma, mindjárt!
Csak fölkelek, csak fölhuzom
Lábamra a csizmát!
Ejnye, ejnye, de örülök!
De nagy ujság nálunk!
Anyjuk, terítsd meg az asztalt,
Itt a mi barátunk!”

„Nyisd ki, nyisd ki, ne papolj már!”
„Rögtön, koma, rögtön!
Nyakravalóm igazitom
S lajbimat felöltöm!”
Tartogatta szóbeszéddel
Ravaszul a rókát.
De a róka harmadszor is
Mondja a mondókát:

„Nyisd ki már no, mert erővel
Betörök a házba!”
„Fiam, lányom öltözködik
Ünneplő ruhába.
A szobát is rendbe hozzuk,
Szanaszét a holmi...”

Szegény ember a szájával
Elkezdett csaholni.

„Szegény ember, mi tesz úgy benn?
Hé, csak nem kopó tán?”

„Koma, koma, mi tagadás!
Szomorú a nótám:
Kopó biz az a javából,
Még pediglen kettő!
Honnan jöttek? merre? mikor?
Tudja a teremő!

Megérezték, szimatolták:
Ajtómon ki zörget.
Alig tudom, alig birom
Tartani már őket.
Ki akarnak már rohanni,
Ugyan mit csináljak?
Koma élte drágább nekem,
Mint a vicispánnak.”

„Csak addig tartsd, szegény ember,
Mig elfutok innét!
Rád hagyom a tyúkot, kakast,
Hizott libát, csirkét!”
El is hordta az irháját
A kijátszott róka -
Ugy-e bizony érdemes volt
Verset írni róla?

Az aranyszőrű bárány

Szépen legel a bárány
Virágos domb oldalán,
Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.

Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel,
Mikor fúja a bojtár,
Mindig, mindig táncot jár,
Ugrál ide, amoda
Aranyszőrű barika.

Juhász-bojtár szereti,
Szebbnél szebbet fú neki.
Bejárja a legelőt,
Vigan megy a nyáj előtt.
Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.
Csendesedik már a nyáj,
Takarodik a juh-nyáj.

Gazda künn a kapuban
Gyönyörködik a juhban,
Ki van a szám, nincs oda,
Jól laktak, mint a duda.

„Csés jó estét, gazd'uram!”

„Adjon Isten, jó fiam!
Ember vagy a talpadon,
A mit kívánsz, megadom.
Kitelt már az esztendő,
Itt van, ha kell, száz pengő!”

„Nem kell nekem, gazd'uram,
Hej, sem ezüst, sem arany!
Adja nekem, adja hát,
Aranyszőrű barikát!”

„Jaj fiam ezt sajnálom,
Legkedvesebb bárányom!
Adok érte fürtöset,
Drága, finom selymeset!
Tarkát, fehért, feketét,
Hál' Istennek, van elég!
Gyöngé toklyót, erős kost,

Jerkét, ürüt, kolompost,
Ezt az egyet, pásztorom,
Egész nyájért nem adom!”

„Itt hagyom hát kelmedet,
A jó Isten áldja meg!”

„Enyje öcsém micsoda?
De nem ám oda Buda!
Hűségesen szolgáltál
Mindenkor a birkáknál,
Meg lesz hát a jutalom,
A mit kívánsz, megadom,
Aranyszőrű barikát,
Ezüstcsengős pántlikát.”
„Nekem adja csakugyan?
Megköszönöm, gazd’uram!”

Juhász-bojtár útra kél,
Hegyen-völgyön mendegél.
Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.
Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.

Mikor a nap leáldoz,
Beköszön egy gazdához,
Éjszakára ott maradt,
Lefeküdt a szin alatt.
A gazdának leánya
Pislogat a bárányra,
Nagyon is megszerette,
Szemivel majd megette.
Fel is tette magába
A gazdának leánya:
Ellopja a pántlikát,
Aranyszőrű barikát.

Éjfél ütött az óra,
Megy a szinbe lopózva
Lábujjhegyen, csendesen,
Meg ne tudja senki sem.
Megfogja a pántlikát,
Aranyszőrű barikát,
Hej de bezzeg megakadt,
Bárány szőrin ott maradt.

Reggel ébredt a bojtár,
Menni, menni akar már.

Á! de nini! a bárány!
Bárány szőrin a leány!
Próbálja, hogy leveszi,
Nem tudja, csak neveti.

Elindul, hát elindul,
Alig megy a kapun túl,
Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.

Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár,
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel,
Bárány szőrin a leány,
Rakja amúgy igazán.

Sütő asszony lármával,
Hátára üt lapáttal,
Hej de bezzeg megakadt,
Mert a lapát ott maradt,
Lapát végén az asszony,
Ő is csak hadd mulasson!

Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.
Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár,
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.
Bárány szőrin a leány,
Rakja amúgy igazán,
Leány hátán a lapát,
Hányja-veti ott magát,
Lapát végén az asszony,
Ő is csak hadd mulasson!

Arra megy a takácsné,
Csupa merő parádé,
Mint a páva, kevélyen,
Legyező a kezében.

„Mit ettetek? Tán gombát?
Járlátok a bolondját!”

Asszonyt szóval illeti,
Legyezővel megüti,

Hej de bezzeg megakadt,
A legyező ott maradt,
Legyezőn a takácsné,
Csupa merő parádé.
Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül,
Hegyen-völgyön keresztül.
Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár,
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.
Bárány szőrin a leány,
Rakja amúgy igazán,
Leány hátán a lapát,
Hányja-veti ott magát.
Lapát végén az asszony,
Ő is csak hadd mulasson.
Asszony hátán legyező,
Jobbra-balra lebegő,
Legyezőn a takácsné,
Csupa merő parádé.

Juhász-bojtár útra kél,
Hegyen-völgyön mendegél.
Elér elér vigadva
Egy királyi városba.
Tudakozza: mi ujság?
A harangot mért huzzák?
A királyi palota
Mért van gyászszal bevonva?

Nagy beteg a király-lány,
Hánykolódik az ágyán,
Hasztalan az orvosság,
A doktorok azt mondják;
Szomorúan beszélnek:
Tán meg is hal estélig.
De ha egy jót kacagna,
Ugy életben maradna
Csináltak már sok furát,
Mindenféle figurát,
Hiába, mind hiába!
Csukva maradt a szája.

Kiadta ma a király,
Mert a szive nagyon fáj,
Hogy a ki tud valamit,
Boldog lehet az ma itt.

Álljon elő, ki vele!
Kacagtassa meg vele!
Királyságát megosztja,
A lányát is od'adja.

Juhász-bojtár útra kél,
A királylyal úgy beszél,
Hogy tud ő ám sok furát,
Soh'se látott figurát.
Meggyógyul a király-lány,
Rózsa nyilik az ajkán.

Király örül, örvendez,
A hopmester meg rendez,
Király-lány a tornácon,
Hófehér, mint a vászon.
Az udvaron a bojtár,
Lesik, várják, mi lesz már!

Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya.
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.
Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár.
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.
Bárány szőrin a leány,
Rakja amúgy igazán.

Leány hátán a lapát,
Hányja-veti ott magát,
Lapát végén az asszony,
Ő is csak hadd mulasson!
Asszony hátán legyező,
Jobbra-balra lebegő,
Legyezőn a takácsné,
Csupa merő parádé.

Nem kacag a király-lány,
Szomorúság ül arcán.
Szomorú a király is,
Az udvari dámák is.
Csinálhatnak sok furát,
Mindenféle figurát.
Király-lánynak hiába!
Csukva maradt a szája.

De felköhög nem egyszer,
Haragszik a hopmester:
„Ej, te hitvány pénzcsaló!
Komédiás naplopó!
Ménkö szántsa hátadat!

Rád veretem a vasat!
Becsukatlak, zsiványok -
Jó mulatást kívánok!"

Mind szitokkal illeti,
A takácsné megüti.
Hej, de bezzeg megakadt!
Pálcikája ott maradt.
Pálcikán a hopmester,
Átkot is mond ezerszer.

Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya.
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül
Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár.
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika.
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.
Bárány szőrin a leány,
Rakja amúgy igazán.
Leány hátán a lapát,
Hányja-veti ott magát,
Lapát végén az asszony,
Ő is csak hadd mulasson!
Asszony hátán legyező,
Jobbra-balra lebegő.
Legyezőn a takácsné,
Csupa merő parádé!
Takácsné a pálcika,
Gyönyörű szép muzsika.
Pálcikán a hopmester,
Átkot is mond ezerszer.

Felkacag a király-lány,
Rózsa nyílik ajakán,
Felkacag a király is,
Az udvari dámák is.
Egy nagy, egy nagy hahota
A királyi palota.

Barika is megörül,
Szép szeliden néz körül,
Arany szőrit megrázza,
Csak úgy hullnak utána:
Pálcikáról hopmester,
Átkozódik ezerszer!
Takácsné a pálcika,
Gyönyörű szép muzsika.
Legyezőről takácsné,
Csupa merő parádé!
Asszonyról a legyező,

Jobbra-balra lebegő,
Lapátvégről az asszony,
Álljon odébb, dagaszszon!

Leányról meg a lapát,
Messze veti el magát,
Barikáról a leány,
Eredj haza violám!

Arany trónon a király,
A szive már dehogy fáj.
Király-leány kedvében,
Juhász-bojtár ölében.

Szépen szól a jávorfa,
Jávorfából furulya,
Szellő szárnyán elzendül
Hegyen-völgyön keresztül.

Fúja, fúja a bojtár,
A kis göndör táncot jár.
Aranyszőrű barika,
Nyakán piros pántlika,
A pántlikán gilingel,
Ezüst csengő csilingel.

A PÁKOSZ MACSKA

Cirmos cica rossz fát tett a tűzre,
A gazd'asszony a háztól elűzte.

Találkozik vele a kis Gyurka:
„Cirmos cica, kell-e egy szál hurka?

Sövény alól rá ugat a Sajó:
„Cirmos cica, egyél hurkát, ha jó!”

Mind azt hajtja liba, kácsa, pulyka:
„A világon nincs jobb, mint a hurka!”

Kis tücsök is tudja már a nótát...
Kapta magát: csinált rá egy kótát.

AZ EGÉR

Nagy kópé a kis egér,
Tudja, hol áll a kenyér.

Mindenfélét összerág:
Sipka, cipő vagy nadrág.

Liszt, szalonna, pecsenye
Meg oszt a sok csemege...

Elegy-belegy... s több egyéb...
Neki ez csak egy ebéd.

Ebéd után heverész
S muzsikál, mert nagy zenész.

Jaj de megáll a nóta...
Ki van ott az ajtóba?

Bajsza hegyes... torzonborz...
Földre lapul, mint a borz.

Még se borz a! Ki lehet?
Szeme villog, kimered.

Nagyot ugrik... Hopp, elér!
Jó éjszakát, kis egér!

Bodri kutya

Bodri kutya a küszöbön
Látja mindig, aki bejön.
Öreg háznak régi őre,
Tolvajoknak kergetője.

Nem is félhet az a kis ház,
Éjjel-nappal rája vigyáz;
Gazd'uramnak hű szolgája,
Mint egy papot, úgy szolgálja.

De legjobban akit szeret,
Mégis csak a Kari gyerek;
Legtöbb koncot kap ő tőle,
Öreg háznak régi őre.

Ad neki a kenyeréből,
Legjobb ízű pecsenyéből.
Mikor esznek az asztalnál:
A két lábán neki szolgál.

Mikor megy az iskolába:
Hú kísérő cimborája.
Tőle Bodri el sem válik
Az iskola kapujáig.

Iskolából mikor kijön:
Ott várja már a kis közön.
Farkat csóvál, ugrándozva
Kari kezét nyalogatja.

CSÁKÓ TEHÉN

Egyre rí a Csákó tehén,
Hogyne rína, bőgne szegény!
Bocikája, a kis Szőke,
Oda van, elvették tőle.

Mészárosnak drága áron
El is adták a vásáron.
Haza vitte Fehérvárra -
Tán azóta le is vágta?

Szomorkodik szegény Csákó,
Üres neki az istálló.
Mit ér az a szénás jászol,
Ha kis fia tőle távol?

A szalma is jobban esnék,
Ha a Szőkét visszavinnék.
Hátra tekint, hívja, várja,
De csak nem jön bocikája.

Fejni megyen a szolgáló:
Tejet nem ad ám a Csákó.
Dalol neki szép nótákat:
Mindent hiába próbálgat.

Adnak neki zöld lucernát,
Felvagdalva fehér répát;
De a tejet le nem adja:
Kis fiának tartogatja.

A KIS MALAC

Néninek volt egy malaca,
Gyönyörű kis mangalica.
Kedvence volt Mariskának,
Elnevezte mancikának.

Kis király volt a konyhában,
Ott nőtt fel nagy uraságban.
Tartogatták minden jóval:
Dercés liszttel, meg savóval.

Játszott vele kis Mariska,
A hátát is megvakarta,
Simogatta, fésülgette,
Ugy szerette, majd megette.

Nagyon kedves kis malac vót,
Meg is értett már minden szót,
Ugy röfögött Mariskára,
Lépten-nyomon járt utána.

Kedvelte az állapotot,
Szemlátomást gyarapodott,
Sörtéje is fényesebb lett,
Kivánni sem lehet szebbet.

Néni örült már előre:
Milyen jó lesz telelőre,
Orrja, nyulja, szalonnája,
Kettőjüknek asztalára!

De hogy szegény volt a néni,
Nem lehetett azt megérni.
Rossz nap derült Mariskára:
Eladó lett mancikája.

Meg is vették a vásáron,
De bizony csak olcsó áron,
Pedig, pedig semmi másért,
Mint Mariska jóvoltáért.

Rossz volt már a cipellője,
Lába is ki volt belőle.
Ujat vett az édes anyja,
Sírt-rítt szegény kis Mariska.

S nagy zokogva mondta: inkább
Eljárt volna ő meztláb!
Neki az a cipő nem kell!
Neki csak a mancika kell!

A RÓKA

Nincs ravaszabb állat,
Mint a vörös róka:
A tudósok már sok
Könyvet írtak róla.

Lompos, éhes farkas
Ludat fogott egyszer;
Meglátja a róka,
A nagy ezer-mester.

„Micsoda község ez?”
Kérdezi a kópé.
Rá mondja a farkas:
„Tápé, koma, Tápé!”

„Noha Tápé, akkor
Magamat ajánlom!
Szádból a pecsenye
Kiszállott, barátom!

Jó étvágyat hozzá,
Rövid eszű koma!
Vigyázz: meg ne ártson
Majd a nagy lakoma.”

El is inalt gyorsan,
Viszi az irháját...
Tán azóta már ő
Eszi a lúd máját.

A SZARVASOKRÓL

Kedvesek a szarvasok,
Szarvuknak van ága sok.
Nőnek, nőnek, egyre nőnek,
Mutatják: hány esztendősek.

Mint a madár szállva szállni,
Zerge úgy tud futni, járni.
Könnyen viszi fürgé lába
Kőszikláról, kősziklára,
Meredekről meredekre
Játszva lebben, mint a lepke.
Hol elillan, hol felvillan,
Majd amott van, majd emitt van.
A kiálló bérceken,
Mint egy álom, úgy megyen:

Játszva,
Szállva,
Ingva,
Ringva,
Lengve,
Rengve,
Szökve,
Tünve.

Végre, mint egy pillanat,
Eltűnik egy perc alatt.
Köd előtte, köd utána,
És a vadász soh'se látja.

Messze, messze északon,
Járnak iramszarvason.
Szánba fogják, cifra szánba,
Csörgőt tesznek a nyakába.
Pitteg-pattog a kocsis,
De fut ám a szarvas is.
Havas erdők, hegyek alján,
Mint a gőzös, szalad a szán;
Hipp-hopp! hipp-hopp! - s ott vagyok
Kedvesek a szarvasok.

A MEDVE

Tányértalpú,
Lomposfarkú,
Szőrös-bőrös, mint az ördög,
Ha haragos, dirmeg-dörmög.
Komor állat a medve,
Igen sokszor nincs kedve.
Máskülönben nagy hamis:
Ha akarja, táncol is.
Városokban
És falukban
Mutogatják, táncoltatják,
Jobbra-balra megforgatják.

Ha nehéz is: ugrik a',
Csörgős dob a muzsika.
Csörgetik és pörgetik,
Szegény mackót döngetik.
Ugy megugrál, mint a bak,
Gazdája sok pénzt bekap;
Mert ha táncolt eleget,
Akkor aztán kéreget.
A réztányért elveszi,
A talpára rá teszi.
Ugy megy körül emberséggel
Alázatos medve-képpel.

Sokat össze kunyorálgat -
Ugy-e bizony, fura állat?

AZ ELEFÁNT

Derék állat az elefánt,
Ha nem bántják, senkit se bánt.
Nincsen ugyan szép dolmánya,
Nagy egy kicsit az orrmánya;
Hanem azért, mondhatom,
Okos állat ez nagyon.

Tenger partján... messze... messze...
Ugy vigyáz a gyerekekre,
Mikor azok játszanak,
Mint valami dajka csak.
És ha aztán egy gyerek
A homokban hempereg,
Közel ahoz a nagy vízhez -
Tudjátok-e, akkor mit tesz?
Orrmányával felveszi,
S onnan messze elteszi,
Hogy valahogy be ne essék...
Ugy-e bizony nagy eszesség?
Azelőtt meg mit csináltak
Hátára az elefántnak?
Épületet, toronyformát,
Onnan lőttek a katonák.
Onnan néztek, leselkedtek,
Háborúztak, verekedtek.
Ha megnyerték a csatát:
Kényes lett az elefánt.
De ha jól megverték őket:
Szégyenében majd elsülyedt.
Bizony, bizony, mondhatom,
Derék állat ez nagyon.
Hanem azért hébe-korba,
Ha valaki dühbe hozza,
Őkelme is megharagszik;
Azután nem nyugszik addig,
Mig valamit ki nem forral.
Hogy tett egyszer a szabókkal?

Hát úgy, hogy az ablakon át
Benyújtotta az orrmányát
A műhelybe, hol dolgoztak,
A szabók csak gondolkodtak:
Mit kellene kitalálni?
Hogy kellene megréfálni?
Egyszer aztán kitalálták
A gonoszok s megszúrkálták,
Ki ollóval, ki meg tűvel;
Az elefánt szörnyű dühvel,
Kirántotta az orrmányát,

Szaladt tüskén és bokron át.
S egy mocsárig meg sem állott -
Ugyan vajjon mit csinált ott?
Az orrmányát tele szította
Sáros vízzel s úgy ment vissza.
És bedugta a műhelybe,
Össze-vissza fecskendezte.
Persze ezzel ott csinált
Iszonyatos galibát:
A posztó az asztalon,
A sok szép kép a falon,

Ajtó, ablak, kanapé,
Nadrág, lajbi, csurapé,
Pruszli, szoknya, viganó,
Meg aztán a sok szabó,
Csupa víz lett, csupa sár -
Hogy vinné el a tatár!

AZ INTŐ GYÍK

Fütyül a gyík, az intő gyík,
Hogy ha krokodilt lát...
Haza fut a kósza gyerek,
Nilus partját az emberek
Kerülik is mindjárt.

Mikor a gyík, az intő gyík
Nilus partján füttient:
Az emberek jóságáért,
Gondoskodó hű voltáért
Dicsérik az Istent.

A TEVE

Idegen világban,
Messze Afrikában,
Hol a futó homok ég a napsugáron:
Vándorol a teve sivatag pusztákon.
Megrakodva megy, mint a puszták hajója,
Az ég is, a föld is, láng-nyilait szórja.
Megy, mendegél békén,
Szahara vidékén.

Egy levél se rezdül
A tájon keresztül.
Nincs egy árnyékos fa, nyugalomra intő
Fuvó szél sem éri, hűvösen legyintő,
Gyöngyöző patak friss habbal nem kínálja,
Hosszú út gyötrelmét tartósan kiállja.
Megy, mendegél békén,
Szahara vidékén.

Ételbe nem finnyás,
Nem válogat, mint más.
Vágyait okosan csak kevésre méri,
Sokat érdemelne: kevészel beéri.
Meglégszik egy kis kóróval, árpával,
Ünnepi ebédre egy pár datolyával.
Megy, mendegél békén,
Szahara vidékén.

Dal-szerető állat,
Akármilyen fáradt:
Hangjain megujul szép szavú zenének,
Örül a karaván zengő hangszerének.
Gyönyörűen siró fuvola szavára
Víg sebesen baktat pusztáról-pusztára.
Megy, mendegél békén,
Szahara vidékén.